

Mirsad Krasniqi

Punëtor teknik në depo

Quhem Mirsad Krasniqi jom i lindur në vitin 1960. Edhe une si shumica e moshatarëve të mi kom pasë një fëmijëri relativisht të mirë, unë së paku mund të them për vetën do të thotë, sepse baba ka punue, edhe baba në Redaksinë e Botimeve Rilindja, kështu që kishim një jetë modeste. Shkollën fillore domethonë, tetë klasa atëherë ishin domethënë, e kam krye në shkollën fillore “Ganimete Tërbeshi” në fshatin Llukarë. Unë kam lindë në fshatin Nakovc, po shkolla ka qenë aty. Gjimnazin e kom kry në gjimnazin atëherë u qujke “Ivo Lola Ribar”, tash është “Sami Frashëri”. Kujtime të paharrueshme, po ju thom të drejtën, gjatë shkollimit në gjimnaz ndoshta do t’thoni cila ka qenë dita ma monotone, po ju thom sepse atëherë ka pasë punue edhe osht shku në shkolla edhe të shtuneve, për mu ka qenë dita e diel ma e keqja, edhe pse ditë pushimi. Sepse vërtetë kemi qenë ni klasë që ka mbetë, mos të thom kështu në histori, aq ishim të lidhun me njëri-tjetrin që edhe sot e kësaj dite, do të thotë po e vazhdojmë shoqërimin tonë.

Vetëm një vit domethonë pasi që e kryva gjimnazin, Redaksia e Botimeve Rilindja kishte nevojë për punëtorë, domethonë, unë pata fillu edhe ma herët me punu kështu... kapak kështu në formë private kështu, sepse u botojshin shumë libra dhe ishte nevoja për me i paqetu ato libra, edhe me i que te ata njerëzit të cilët i kishin kontraktue. Domethonë as unë s’e kom mendu se një ditë do t’jem edhe une pjesë e Rilindjes, edhe t’ju them të vërtetën, aq kom pasë tremë, aq kom pas frikë kështu, sepse thojsha, “Aty janë gazetartë, aty janë shkrimtartë, aty janë njerëz shumë të mëdhaj”. Kom pasë shumë, shumë tremë, edhe pse ni djalosh prej 20, 21 vjet... kisha shumë tremë të madhe, por me kalimin e kohës e pashë që Rilindja ka qenë ni kolektiv shumë, shumë i mirë. Do të thotë jom punësu në vitin 1981, me 21 mars. Kom fillu domethanë si punëtor t’them kështu, i thjeshtë, kom punu gjithçka. Nji, s’ju kom frigu punës, po e bojsha me pasion. Po në anën tjetër, po ju thom edhe nji të vërtetë, sepse edhe baba ka punu aty edhe ka qenë punëtor i thjeshtë baba, po ka qenë shumë, shumë i mirë edhe sigurisht si pasojë e asaj, më kanë thirrë edhe mue, domethonë që ta ndihmoj familjen.

<<< *Ambienti i punës në depo* >>>

Fillova si punëtor i thjeshtë në deponë e librit, domethonë bëja gjithçka, t’u fillu prej pastrimit të deposë, paqetimit të librave, shpërndarjes së librit, gjithçka. Edhe të ju thom të drejtën, nuk doja që ta, kështu t’them, ta korisë babën, që mos t’thonë, “Shife, ne e morrëm djalin tënd në punë, e ky nuk po punon”. Edhe nji të ju thom, tash pa modesti kështu pak po e hjekum, dy herë jom shpallë punëtori ma i mirë i Rilindjes, në mesin e të gjithë atyne gazetarëve, e të gjithë atyne shkrimtarëve. Depoja jonë ka qenë një depo shumë moderne, ni depo prej 1000 metrave katrorë, ni depo shumë e madhe, shumë e bukur e rregullume, vend ideal për vendosjen e librave. Ni depo ku i kemi pasë të gjitha, t’ju thom n’të vërtetë ndriqim nuk ka pasë shumë, qajo ishte ndoshta pak si mangësi. Dimrit ishte pak ftoftë sepse nuk ka pasë ngrohje, domethanë

edhe pse Rilindja ka pasë ngrohje qëndrore, mirëpo çuditërisht te depotë ka mungu ajo, po them nashta si i ri edhe s'e kom hetu ashtu, po kënaqësi ka qenë me punu. Jom mundue t'jem shumë korrekt, sepse edhe isha edhe ma i riu, domethonë u dashke që të jem edhe ma i dëgjueshmi kushtimisht do të thotë. Në atë deponë ku unë punojsha kishte njerëzve të moshuar, e tash të kërkosh prej tina të punonë sa unë? Është e pa ndershme. Ai domethonë mirë që po më këshillon çka une me bo, qysh bohet sistemimi i librit, qysh ta zomë në kit' kolonë shkojnë librat për fëmijë, në kit' tjetrin ren shkojnë poezia, në kit' renin shkon romani, këtu tregimet, domethonë. Aty i kom mësue domethanë, edhe pastaj une s'kisha hiç problem me i gjetë, edhe pse i kishim diku 1400-500 tituj, domethonë ti tash 1400-500 tituj, hej mi gjetë, e me ditë ku osht' kjo, ku osht' kjo, ku osht' kjo. Edhe shpesh herë i thojsha vetes, "A thu a kom me mujtë unë?" Kom pasë momente kur thojsha, "Bre çka erdha këtu, pse?", por, shumë shpejtë e zuna hapin.

Puna fillojke në ora shtatë edhe mbarojke në ora 15, në tre do të thotë. Në fillim mu më ka ndihmu shumë që ishte në cilësinë e shefit të shitjes Abdullah Zeneli, i cili ka bërë një punë titanike, një punë shumë, shumë të madhe në shpërndarjen e librit, në sistemimin e librit. Ai m'ka ndihmu ma së shumti, po edhe të tjerët, por ai duhet me pranue sepse vërtetë ai njeri më ka nejtë ma së afërti, sepse unë kisha nevojë, do të thotë unë nuk e dijsa atë punë. Por, edhe une nuk shkoi shumë kohë dhe e mora të mbarën. Libri te na ka ardhë nga shtypshkronja, ne ishim poshtë, depoja, shtypshkronja ishte naltë, do të thotë edhe me lift, kur dilshin librat, me lift i zbritshin poshtë, unë i merrja, i sistemoja, i rregulloja, do të thotë qishtu. Vërtetë prapë duhet t'a cekim Abdullah Zenelin, ni punëtor shumë i madh, që e ka vu në binar do të thotë, se kur të vuhet në binar sa do që të jetë puna e randë, shkon lehtë. E ka qenë ni formë, u qujke e automatit, do të thotë automat, që çdo libër që dilke ne ja u qojshim bibliotekave komunale, po edhe Bibliotekës Kombëtare edhe disa shkollave. Osht' botue ni libër mrena ni jave ma së shumti, ishin veç të gatshme për lexim nga nxënësit duke i furnizuar shkollat, këto bibliotekat komunale edhe Bibliotekën Kombëtare. Po edhe kjo, "A ka shku edhe libri jashtë?" po, ka shku edhe libri jashtë, në panairë të ndryshme. Unë kam pasë fatin të shkoj edhe të marrë pjesë ni here në panairin ma të madh në botë që është "Panairi i Frankfurtit", do të thotë është panairi ma i madh në botë i librit, edhe sot e kësaj dite, domethanë pata fatin edhe ato ni ditë pa u shpërbërë ish-Jugosllavia. U gëzova shumë, vërtetë, me pa tanë atë... të gjitha ato salla, të gjitha ato, ku vjen libri nga tërë bota. Edhe stenda jonë ka qenë shumë, shumë mirë e rregullume do të thotë, nuk u ndjeheshim keq me thonë "Ej shih ne s'e kemi bo mirë, tjetër e kanë bo ma mirë". Edhe do të thotë në Frankfurt, po edhe në ish-Jugosllavi domethanë, në dy, tri qytete osht' mbajtë në Zagreb edhe në Beograd, edhe aty domethonë ne kemi qenë shembull kështu.

Të ju them edhe një punë, osht' punu edhe të shtuneve edhe të dilleve, ka pasë ditë, vetëm që t'a shpërndajmë librin, sepse keni parasysh në vitin '81 kur fillunë vlimet, ne të gjithë u frigojshim se mos po na mbyllin, ti regjistron librat edhe ti s'munësh, sguxon me qitë. Qëllimi jonë ka qenë shpërndarja e librit, e në depo të rrije sa ma pak, sa ma pak. Le të furnizohen libraritë, le të furnizohen shkollat, le të furnizohen bibliotekat komunale, bibliotekat kombëtare, e këto domethanë. Thash kom punu prej vitit '81, do të thotë t'u mos llogaritë një vit shërbim ushtarak '87-'88 domethanë deri pas viteve '90 kur erdhen masat e dhunshme, domethanë u mbyll Rilindja, u mbyllën librat. Po ne vazhduam prap, sikur ta quajmë rezistencë sikur shkollat,

domethanë na vazhdum me botua. Ne u takojshim përballë ka qenë kafe “Koha”, aty u bojke i tërë aktiviteti, madje aty është mbajtur edhe një, se di ndoshta shumë ekspozita shitëse edhe të librit. Po, në kafe “Koha”, në Rilindja me pronarë Ramiz Bala, tani është afër Hotel Prishtina, po aty është domethënë ajo kafe “Koha”. Ajo ka ba shumë jo vetëm për Rilindjen po për kulturën në përgjithësi ka ba shumë punë të madhe, me pronarin Ramiz Balën, domethënë kurrë një herë s’ka kërkua ai të paguajmë na qira pse po e mbajmë na ekspozitën sepse është mbajtur edhe ekspozita e librit po kom pa që janë mbajtur edhe ekspozita të pikturës e kështu. Po ne aty u takojshim pastaj u mirrshim vesh domethënë për punët që do ti kryejmë pastaj në vazhdim. Aty ka qenë ajo, çerdhja jonë.

Ndjenë shumë e keqe, ndjenjë e pasigurisë, një, “Çka bahet me Rilindjen?” Kishim edhe atë drojë se “Çka do bahet me dokumentacionin e Rilindjes”, “Çka do bahet me ato libra?”, “Çka bahet me dokumentacionin, po çka bahet edhe me neve?”, “Si do të ja dalim, si do të jetojmë?” Do të thotë kisha për Zotën jo veç unë, po edhe të tjerët, fillum me u frigue domethënë, “Si do t’ia dalim?” Me faktin që ti mbetesh pa punë, do të thotë krijohet një pasiguri. U frigojshe se a din, si prind që je nuk ke mënyra të tjera për ekzistencë, natyrisht që bahesh merak. Pastaj u frigojshe, “Çfarë do ndodhi me Kosovën?” Sepse me faktin që ai po ti merr këto të drejta elementare “Çka bahet nesër?” Gjë që mjerisht kisha të drejtë domethënë edhe unë edhe të tjerët që kanë mendu kështu, sepse ndodhi pastaj edhe lufta, jo pse na e dashtëm luftën, po sepse t’u imponu. Mirëpo shife, qysh thojnë “Sa ma shumë që të shtrëngohët, e sheh se nganjëherë bahët edhe ma mirë”. Sepse ndoshta kishim jetu në iluzione sikur që kanë jetu të parët tanë pa fajin e tyre gjithësesi. Erdhi liria domethënë, por ndjenja e frikës ka ekzistue domethënë, “Çka bahet me neve, si do të ja dalim?”, “Qysh do t’i mbajmë fëmijët?”. Sepse pushteti okupues serb çdokund filloi duke të vu pengesa, pengesa, pengesa. E une s’kisha ide se duhet me dalë jashtë. A kom mujtë. “E si ke mujtë?” - Kam mujtë me sportin e mundjes se kam qenë prej, mos të them kështu me u lavdue ma i miri i Kosovës. Domethënë kom mujtë me shku ku kom dashtë, e, edhe para luftës kom mujtë, po s’kom dashtë për Zotën. Bile ndoshta po ju përmendi një rast në Poreq të Kroacisë.

<<< Ambient i turnirit të sportit të mundjes>>>

U mbajke një turnir domethënë, po i muj të gjithë kundërshtarët, ata trajnerët po më thojnë, “Djalosh hajde tu na”, a din, “Hajde tu na, prosperon”. Edhe kisha prosperue shumë ma shumë se në Kosovë... more s’i lashë me folë, s’i lashë as me folë, “Jo more” thashë kështu në shqip po i thom, n’ata i’a thashë në serbisht thash, “S’e lëshoj unë Kosovën”.

Në turnir të sportit të mundjes, salla e Pallatit të Rinisë dhe Sportit

Në foto: Mirsad Krasniqi

Nga arkivi personal i Mirsad Krasniqit

Mirsad Krasniqi fiton ndeshjen në turnirin e sportit të mundjes, salla e Pallatit të Rinisë dhe Sportit

Në foto: Mirsad Krasniqi

Nga arkivi personal i Mirsad Krasniqit

Trajnerët dhe mundësit në kamp të stërvitjes, Brezovicë
 Në foto: Mirsad Krasniqi, në mes në të djathtë
 Nga arkivi personal i Mirsad Krasniqit

Ne fillimë edhe pas luftës, domethanë kur u shliu Kosova, fillimë me u kthye në punë do të thotë, po fatkeqësisht nuk u kthyen të gjithë njerëzit sepse s'kishte mundësi si duket. Domethanë jo të gjithë ata punëtorë çka punuan në Rilindje apo çka punuan në redaksinë e botimeve sepse erdhën kushte të tjera, njerëz të tjerë, do të thotë s'po du tash a me i fajsu, apo me i lavdu, sepse nga gjithë ata njerëz morën shumë pak njerëz. Domethanë nga njëzet e katër-pesë njerëz që ishim në redaksi u murrën gjashtë apo shtatë, domethanë një numër shumë i vogël. Sepse atë të jpte ministria sepse neve na morrën nën "patronat", kështu ta themi na morri Ministria e Kulturës, edhe ajo tha se ne mund t'i... kështu ndihmojmë apo tu japim rroga, edhe të ju ndihmojmë në botim qikaq njerëzve, domethanë numri ishte i vogël. Po edhe aty fatkeqësisht nuk zgjati shumë, tri vite, mas tri viteve u mbyll Rilindja. **E morri UNMIK-u pa na dhanë kurrëfarë llogarie**, këtu sigurisht kanë pasë të themi faje, gjynahe edhe do njerz të tonët, sepse u patën koncentruar në Rilindje të gjitha gazetatat, të gjitha shtëpitë botuese, çdo gjë domethanë. Edhe tash me të qitë prej atyhit do të thotë thjeshtë u ba edhe njëfarë ta themi sikur okupim i dytë. Qysh ne u kthyem aty, e spo të len me punue, dy, tre vite, mbas tri viteve "Jo, lëshojani sepse kjo do të shëndërrohet në diçka tjetër". E që edhe sot e kësaj dite e kemi domethanë, e ka marrë qeveria, e që **ende nuk na ka pague 20%** domethanë... edhe atë një kështu pagesë shumë, shumë simbolike, ti munësh me u habitë domethanë.

<<< Ambient i sheshit të Prishtinës >>>

Mirsad Krasniqi në mes të librave, Sheshi "Nëna Terezë", 2024

U mbyll Rilindja domethanë, pas tre viteve, 2002 u mbyll... edhe tash ngelëm pa punë. Une u dashtë domethonë diçka me gjetë. S'disha tjetër punë me e ba perveç librit, të jem korrekt, edhe sportit me të cilin jam marrë, me sportin e mundjes domethanë. Tash nevojat ishin për punë edhe për jetë. Dola në shesh me shitë libra, në fillim me një tavolinë, disa vite, pas asaj Komuna e Prishtinës në kohën kur ishte kryetar Shpend Ahmeti bani një zgjidhje shumë të mirë për neve, domethanë i banë ato kijosket në bashkëpunim me një organizatë nga Zvicra "*Demos*" u qujke domethanë, edhe i banë ato kijosqe për kohën shumë të mira. Kanë mujtë t'jenë ndoshta edhe ma të mira, po ne duhet të jemi falenderues sepse na hoqën kushtimisht nga rruga, nga kushtet e këqija ku ne tash mund t'strehohemi, mund t'i lamë librat s'kemi nevojë me i bajtë domethënë, edhe kështu, njizet e sa vite domethonë në shesh. Shpesh herë më pyesin njerëzit "Edhe sa?", po unë tash me këtë moshë që kam nuk ka tjetër punë që e boj. Këto edhe pse ndoshta nganjëherë ka kështu ankesa, jo lodhje, jo kjo, jo vapa, jo ftofti, po... e boj shumë me pasion, e du shumë vallain.

Te une ka qenë një fat i madh, domethonë edhe si fëmijë, sepse babi ka punu aty edhe çdo libër që ka dalë nga Rilindja babi na i bijke , sepse u kanë taku punëtorëve të Rilindjes çdo libër. Kështu që, kontakti ka qenë para se une me u punësu në '81, ka qenë '74-'75, shumë vite përpara. Çdo libër që u botu babi na i bijke. Domethonë aty kom pasë fat, edhe ndoshta jom mish'nu ma lehtë se tjerët kështu, edhe jom miqësu ma shumë. Ndjenjë e mirë me punu me librin sepse sheh shumë njerëz, njeh shumë njerëz, dhe ata njerëz nuk janë çdokushi, po jon njerëz t'librit, jon njerëz t'pendës, jon njerëz të dijes, jon njerëz human. Shumë, shumë njerëz... t'u ju falenderu librit kam njoftë shumë, shumë njerëz. Libri ka ba që unë t'kam shumë miq, në kushte tjera sigurisht s'do ti kisha.

Më vjen shumë keq që tash më nuk ka asnjë gazetë të vetme në Kosovë. Asnjë gazetë e vetme ej nuk del në Kosovë! Prapë po kthehem te ish-Jugosllavia domethonë, kur pyetin kështu njerëzit në bisedë e sipër, të gjithë ata i kan ruejtë, sepse ato gazetatat nacionale të tyne. Të gjithë i kanë, sllovenët, kroatët, boshnjakët, maqedonët, të gjithë i kanë. T'vetmit jemi na që s'kemi asnjë gazetë ditore. Madje nuk e di a po del edhe najnjo revistë, edhe ato shumë, shumë të rralla. Kjo m'krijon domethënë një, një, një... ndjenjë shumë t'keqe, them, "Si u bo kështu, a skemi na mundësi me botu një gazetë t'vetmen qoftë?". Qysh mundet Kosova mos me pasë asni gazetë?